

[kisvárdai.lapok]

XI. évfolyam 8. szám – 2009. június 26., péntek

„A színházi sajtó akkor jó, ha kíváncsisággal, ugyanakkor részrehajlás nélkül, nem mellőzve a kritikai attitűdöt, folyamatosan a színház egészét szemlélve, részletgazdagon és elmélyedve ír a színházról mint intézményről, a színházról mint jelenségről.”

Balázs Attila

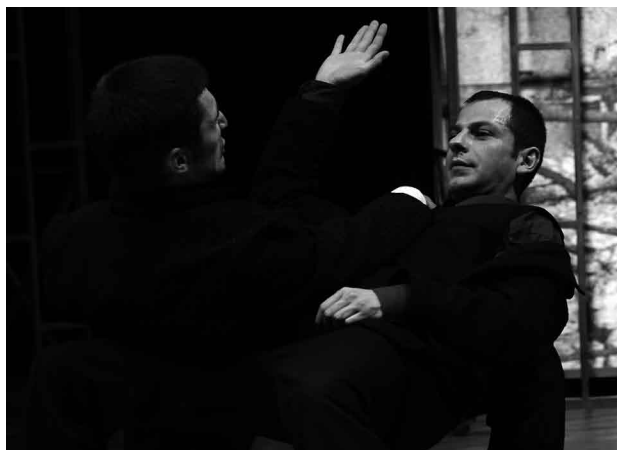
 Magyar
színházak
XXI. kisvárdai
fesztiválja

Váta Loránd, a szentgyörgyi színház vezető színésze a következő évadtól a Kolozsvári Állami Magyar Színház társulatához szerződik.

Tovább: 3. oldal »

Szép labdákat kapunk egymástól. Persze nem szeretném, ha a növendékek hozzám hasonlítanának...

Tovább: 7. oldal »

[fókusz]

Már megint itt van a szerelemRomeo & Julia – M Stúdió

Hát már megint itt van... Menetrendszerűen ezen a fesztiválon. Egy egész szerelem-nap Romeóval, Mókával és Kasimirral. Hármuk közül Romeo a legszótlanabb: csak a teste beszél, Uray Péter koreográfiája által. De vajon ő-e a legszerelmesebb? Szenvedélyesnek látszik mindenesetre, indulatosnak és mozgékonyak. Mintha fekete öltönyével egy Federico García Lorca-darabból lépett volna elő.

[komment]

Romeo & Julia

Az előadás kicsit beláthatatlan és széteső volt számomra. Egyes jelenetek viszont erősen hatottak rám – egyrészt kidolgozottságuk miatt, másrészt azért, mert annak dacára, hogy „csak” mozgásszínházi, s nem verbális produkció volt, nagyon tudott lelki is lenni. Ismerek táncosokat, akik színházat akarnak csinálni, de inkább csak koreográfiát mutatnak be, és nem tükröz semmit az előadásuk, míg itt a bemutatónak volt érzelmi szintje is. Meggyőződésem, hogy ezt nemcsak a szakmabeli közönség vette észre.

A csoda

Nagyon tetszett, hogy nem próbálták mindenáron aktualizálni a művet (persze nagy kihívás is lenne), hanem felvállalták azt „eredetiben”. Sokan dolgoznak mostanában erőltetett aktualizálással – jólesett, hogy láttam egy üde ellenpéldát. Azt is az előadás erősségének érzem, hogy a darab tele volt tűzdelve időszerű poénokkal, amelyeket nem a szöveg adott át, hanem a játékban mutatkozott meg.

egy színinövendék

Az előadást a vörös és a fekete szín határozza meg. Vörös a padló, feketék a jelmezek, a kalapok. A díszletet mozgatható tükrelemek alkotják, melyek kifordítva embernői kalitkák: lehet belőlük sírkamrát és erkélyt is formázni. Működik a masinéria, hatalmas energiával dolgoznak a színészek-táncosok, és valami mégis hiányzik. Hiányzik, hogy a történet és a mozdulatok szervesen összekapcsolódjanak. A jelenetek mint ha Shakespeare darabjának képes illusztrációi lennének (egy népszerű kivonat): nem a tánc, hanem az írott darab narratíváját követik – felstilizálva, megszépítve. Most éppen nem az eredetit kérném számon az előadáson, hanem a saját invenciót, a saját koreográfiai gondolatot.

Klasszikusan ismert kontaktelemekből építkezik a rendező-koreográfus: ezek az elemek néhány használat után könnyen kiismerhetők és kiszámíthatók, nem tudnak mozdulatnyelvvé lényegülni. Egyetlen kivételt éreztem: Romeo (Nagy Attila) és Mercutio (Dávid Attila Péter) kettősét. Költészet született a két test találkozásából, ahogyan egymásra fonódtak, ahogyan gesztusaik egymásra feleltek. Fel sem merült, hogy Romeót és Mercutiót látjuk, hanem két embert, akik egymásból építkeznek, próbálják megismerni a másikat, felelni a másik kérdésére. Ez a kettős más minőséget képviselt, mint a többi, erőteljesen történet-felmondó jelenet.

Más lett a szerelmesek tragikus történetének végkifejlete is a rendező elképzelése szerint: a páros öngyilkosság után fehér maszkos alakok életre keltik a fiatalokat, akik feltámadnak, újjászületnek: ezzel ér véget az előadás. A maszkosokat már láttuk az előadás kezdőjelenetében is, amikor egyiküket legyilkolták – illusztrálva az ok nélkül pusztító gyűlöletet. A keretjáték még inkább elszépíti az előadást, költői hatást igyekszik kelteni, noha már így is túlcsoordulnak az érzelmek, nem utolsósorban a zenei válogatás egyértelmű hatásra törekvő közhelyessége miatt.

Itt volt hát megint... de csak a formáját mutatta, a lényegét egyáltalán nem. Csak a hiányt lehetett érezni a végén, és az elszalasztott lehetőség miatti bosszúságot. A fiatal színészek-táncosok láthatóan többre is képesek volnának.

Sőregi Melinda

[fókusz]

Csodák márpedig...

A csoda – Sepsiszentgyörgy

...nincsenek. A Tamási Áron Színház előadása mégis címéül veszi névadója Énekes madarának tán legproblematisabb elemét, a csodát, hogy rögvest alul is stilizálja, fel is fejtse, meg is mutassa: hiszen csupán a szerző, a színről színre megjelenő Tamási Áron az, aki itt – ezúttal Bocsárdi László színpadán – mozgat s irányít, aki darab ideig – kötélszakadásig – játssza az Istent, bár felütésnek és a mihez tartás végett már az előadás elején közli: féli is nevezett felsőbb hatalmat (s mint utóbb kiderül: okkal). Kedvét töltő öregemberként rakja fel és figyeli figuráit, olykor-olykor közbe is avatkozik, hol egy-egy kacskaringó beiktatásával a történetbe, hol fizikailag is bekapcsolódva a játékba. Bocsárdi így, Tamási színre léptetésével abszolválja az első csodát: a díszletházfalat a szerző mozdítja ki a helyéből.

...nincsenek. Ha az író esetleg nem számolt azzal, hogy szereplői közé vegyülve maga is szereplővé válik, s hatalmát veszti a maga szötte szálak fölött, sőt azok még őt is behálózzák, nincsen baj: segítségére sietnek a maga teremtette figurák, segítségére siet a maga választotta környezet: a hiedelmekkel és varázslatokkal bélelt világ. Esetleg éppenséggel az előadás rendezője: Bocsárdinál Tamási darabjának boszorkánya az Idegen nő figurájának képében jelenik meg, aki finomabban, rafináltabban, összetettebben – de nem kevésbé – baljós, mint az eredeti darabban bakkecske képében megjelenő gonoszlélek. Ember hát, s nem sátáni hatalom, vagyis hathat bár a szerzőre, de nem parancsolhat neki, *life is life*, ilyen az élet. Bocsárdi így, a történetvezetés logikájánál fogva abszolválja a második csodát: Móka egyszerűen Magdó segítségével szabadul ki a kútból.

...nincsenek. Ha már sem az író, sem szereplői nem állhatnak jót a boldog befejezésért, akkor a tömérdek rosszakarát ellen megnyílik a nagy kettőség, s magába fogadja, egybezárrja azt, ami már különben is egy. A gonosz legyőzetik, a túlvilági tisztaságú szerelem érdemes jutalmát nyeri el. De nincsen giccs, sem felhőtlenül boldog vég, mert mese ez, persze, tudhattuk volna előre, az előadásnyitó falvédőkárpit énekes madarak szájából előcikázó girbegurba betűit olvasva: „*álmoggya Tamási Áron*”, aki indul félre csapott kalappal a fején, ingujjban, panyókára vetett zakóval kifelé a színről, meséje végkifejletének romjai közül, a színházból a valóságos világba. Azt már csak reméljük, hogy meséjének tapasztalatát a realitások között is megőrizni képes: „*Ameddig lesz hű szerelem, így lesz ezután es, / Legyőzi a jó a rosszat, s a tiszta szív a gonoszot, mindig ezután es.*” Bocsárdinál a harmadik csoda: maga a szerelem, aminek létét soha, sehol, senki nem kétli.

Így hát semmirevaló minden okoskodás: csodák márpedig vannak.

Markó Róbert

[komment]

Molnár Gizella A csodában és a Mesél a bécsi erdőben is gyönyörűen idézi a múltat, szikár alakja az idő maga!

[magam.magam]

Váta Loránd, a szentgyörgyi színház vezető színésze a következő évadtól a Kolozsvári Állami Magyar Színház társulatához szerződik. Nem volt egyszerű döntés, könnyes volt a válasz, s a szentgyörgyi szerelmemet nem csorbítja, nem zárja le, de már viszonylag régen, a Godot-ra várva óta érlelődik bennem a gondolat. Az ok nem harag, nem fájdalom, nem megvetés, nem bosszú, nem kielégületlenség – sokkal inkább félelem és vágy. Félelem attól, hogy túlzottan bezáruk Szentgyörgyön, hogy azt hiszik rólam: csak bizonyos feladatköröket tudok elvégezni. És vágy azután, hogy tizennégy ugyanott eltöltött év után nyissak, kipróbáljam magam új szerepkörökben, új helyzetekben, új rendezőkkel. Nem aggódom, mert nem kezdő színészként megyek Kolozsvárra, hanem mint olyan művészember, aki korábban már letett valamit az asztalra. Fontos, hogy az ember tudatában legyen a saját értékeinek. Bocsárdi megértő, elfogadja a döntésemet, s azt hiszem, természetesnek is érzi. Fel sem merült bennem, hogy ettől megromolhatna a kapcsolatunk. Laci is pontosan tudja, érti, hogy mozog minden és mindenki – ez teljesen normális dolog.

[fókusz]

Mi lesz jobb?

Kasimir és Karoline – Nagyvárad

Feszültségmentes előadást rendezett Anca Bradu a Kasimir és Karoline-ból. A Várszínhádon eltöltött két és háromnegyed óra legizgalmasabb perceit az eső kopogása adta – ekkor ugyanis lehetett reménykedni, hogy a színészek színt (vagy legalább hangerőt) váltanak, és hallhatóvá–érthetővé–élvezhetővé válik a játék. Nem így történt.

A sikertelenségnek számos oka lehet; talán nincs szükség túlzott jóindulatra, hogy ezek közül

elsőként a tér alkalmatlanságát említsük: a Várszínház nem megfelelő (hasonló hodályba más interpretációban jobban beilleszthető) népszínmű e lassított változatának bemutatására. Így elvesztek a szavak, mire elértek volna a színpadról a közönséghez; a (talán ennek ellensúlyozására bevetett) torokhangok csak rontottak a helyzeten – a narrátort alakító Csatlós Lóránt hangjának pedig csak árnyoldalát erősítette a mikroport.

Sokat elárul, hogy a legműködőképesebb jelenet a második részt indító, a nézőkkel közös mulatozás (és az azt követő kórus) volt. Közhelyessége ellenére előhozta azt a brechtiséget, amit Bradu sok más eszközzel (is) próbált megidézni. A pillanatnyi emelkedőről azonban még mélyebbre zuhant az előadás hullámvasútja (*montagnes russes*) – a mutatványos-torzszülöttek és a normális világ keveredése hosszú percekben át tartó üresjáratokat eredményezett, és a legkevésbé sem torkollott sem erkölcsi, sem gazdasági felismerésbe. Igen, gazdaságiba: a mindent elöntő, automatizált/anyagi világmechanizmus volt hivatott párhuzamot teremteni jelen és múlt közt – a válságot emlegető mondatok hangsúlyozásától kezdve a háttérben vetített csörlőig és autofényszóróig.

A zene romantikája pont annyira nem ért cél, mint a Kasimir kezében kidurranó lufival egyidőben szétlőtt két konfettibomba, vagy a tánckoreográfia, mely önmagában megállja ugyan a helyét, mégsem illeszkedik az előadás egységébe, mert nem jut el a tánclépésektől a mulatságig. Ugyanez a töredezettség látható egyes alakításokban is: Pál Hunor (Kasimir) zakógyűrögetése – ahogy Gajai Ágnes (Karoline) csapkodása is – kényszeres, apró jel, amely önmagában nem képes hangulatok megjelenítésére; csak több gesztussal egyesülve lehetne valódi karakterformáló ereje.

Ugyanakkor a mozaikok vizsgálatával fedezhetjük fel az előadás legtöbb színét – például (a teljesség igénye nélkül) Halasi Erzsébet mély Juanitáját, Szotyori József groteszkre kikent Nyakiglábját, vagy épp Fodor Réka Ellijét, amint visszarakja a letolt nadrágú, alvó Speer kalapját. Kár az előadásért, mert – ahogy Kisvárdai hangja mondja – *ennyi színészi energiából akár darab is lehetett volna.*

Sztrókay András

[komment]

„Nagyon örültem, hogy láttam *ezt* a társulatot ilyen tőzzel, odaadással és szeretettel játszani. A darab viszont zűrzavarosnak tűnt. Mindenki bemutatta, hogy igen, el tudom ezt játszani, s közben szinte nem volt kommunikáció és interakció közöttük. Azt is nagyon sajnáltam, hogy a Kasimirt játszó színész szövegéből az első felvonásban szinte semmit nem értettem. A rendezésen jól látszottak a román stílusjegyek, de valahogy a fő szálát, a darab gerincét – a szerelmet – nem erősítette meg a rendező, inkább mellékvágányra tette.”
egy színész

[komment]

„Kedves idén a [kiszvárdai.lapok]... De vajon jó ez?”
egy olvasó

[spektrum]

Urbán Balázs blogja

Sokat beszélünk arról, mennyit számít, ha egy vendéjáték alkalmával megváltozik az előadás tere. Ha eltérnek az eredetitől a technikai feltételek, ha más körülmények közt kell reprodukálni a már bejáratott produkciót. Ráadásul roppant kevés idő van az átrendezésre. Noha láttam már előadást, melynek ez cseppet sem vált hátrányára (hogy ne menjünk messzire Kisvárdától, elég talán a Bodó Viktor rendezte marosvásárhelyi Boldogtalanokat említeni), de jóval gyakoribb, hogy nem igazán sikerül a bemutatót az új körülményekhez igazítani. S vannak olyan esetek, amikor ez csaknem lehetetlen is – ilyenkor izgulhat igazán az, aki már látta korábban az előadást, főként, ha ő a válogató. Így vagyok most az Amor Omnia-val: a Pashov-házaspár rendezte előadás színház, bábszínház, tánc, cirkusz különleges keveréke, ahol a megteremtett illúziót a technikai hiányosságok könnyen lerombolhatják. Vagyis ma este nemcsak az előadás, de a technika is vizsgázik.

Kérdés persze, ha a válogató mindezt tudja, miért nem választott a **temesvári** repertoárról egy kevésbé törekeny, az adott helyszínhez jobban adaptálható előadást. A válasz tömören talán annyi lehet: mert ebben a produkcióban érzékelhetőek leginkább a színház jelenlegi törekvéseinek erényei, s itt láthatóak legkevésbé az út buktatói. Merthogy a temesvári Csiky Gergely Színház igazán változatos repertoárt alakított ki, s az amúgy is érdekes darabokhoz igyekeztek eltérő habitusú, formavilágú rendezőket meghívni. Nem is érdektelenek a létrejött bemutatók, de az is nyilvánvaló, hogy a társulatnak még érnie, fejlődnie kell. A többi általam látott előadás, a László Sándor rendezte Mennyország, a Galambos Péter által színre vitt Titanic vízirevü és a Barabás Olga készítette Puha pihe egyaránt (ha nem is egyformán) mutattak ugyan erényeket, de közös problémájukat jelentette a színészi munka egyenetlensége. Ez a Puha pihében szinte a szituációk hiteltelenségéhez vezetett, de a Mennyországban is erősen billegett a színpad. Ezzel szemben az Amor Omnia példásan koncentrált, fegyelmezett, odaadó társulati össz munkát mutat, ráadásul érdekes színfolt is lehet a fesztivál palettáján.

Ma és holnap **két vizsgaelőadást** is láthatunk.

Bár ezeket nem szoktuk válogatni, úgy adódott, hogy mind a marosvá-

sárhelyi Dandin Györgyöt, mind a kolozsvári Fizikusokat láttam. Egyik sem hibátlan produkció, s egyik sem nyit új fejezetet az adott mű interpretációjának történetében (utóbbinak nyilvánvalóan nem is ez a célja), de egy vizsga esetében aligha ez a legfontosabb. Aki tehetséges fiatalok feltűnésének szeretne szemtanúja lenni, az – ígérem – nem fog csalatkozni.

[magam.magam]

Temesvár

Melyik előadást lett volna jó még látnunk tőletek?

Az elmúlt évad a társulat építéséről szólt, a rendezők személyét, a műsorra tűzött előadások többségét ez határozta meg. Viszonylag sok – szám szerint kilenc – bemutatót tartottunk, és mindig konkrét célunk volt a produkcióval. Szívesen elhoztuk volna legutóbbi produkciónkat, a Prométheuszt (r. Katona Gábor), amely mozgásszínházi jellege révén új utat képvisel színházunkban és szép össz munka van benne. Szeretjük a Puha pihét (r. Barabás Olga), amely a társulat legfrissebb tagjainak jelentett nagy kihívást, a Mennyországot (r. László Sándor), amelyben kitűnő színészi alakítások vannak és az elmúlt évad egyik legizgalmasabb előadása, és a Titanic vízirevüt is, amelyben a társulat csaknem minden tagja játszik, és igényesen létrehozott szórakoztató produkcióként mutattuk be.

Mi a jó abban, hogy otthon éltek, dolgoztok?

Ha elkezdjük keresni a választ, egyre inkább tárulnak fel azok a hátrányok, amelyek miatt abba kellene hagyni, de ezt mégsem tesszük. Gyakran elhangzanak a város kapcsán a „Temesvár adta előnyök”, a „multi-kulti” jelleg, a fiatal és energikus társulat, de mégis inkább egy varázsról beszélhetünk, ami (többé-kevésbé) mindannyiunkat itt tart. Temesvár ugyanakkor végvár, ezen a tényen nem változtathatunk (bármennyire is nagyot ugrott az idei évadban a nézők száma), talán emiatt is sokkal nagyobb a munkakedv, a „csakazértis” hozzáállás. Így kerülhetett sor a repertoár-előadások mellett (amelyek fő gerincét képezték az évadnak) olyan off programokra, mint a mozgás workshop, a Jégrevü, a II. Matyi bemutató, a Magyar Mise, a Híres Előadók Programja stb.

Mondjatok egy kedvenc előadást!

Rumen Gavanozov November vége című előadása, amely a TESZT fesztiválunk meghívottja volt. Ritka jó érzés látni a színház varázsát, azt, ahogy egy ember és egy bábu összeolvadva és néha leválva egymásról, minimális díszlettel létre tudja hozni a csodát.

Válaszolt: Balázs Attila, igazgató

[színházi.szótár]

Hümm-nyelv

Két válfaja ismeretes, a rövid és hosszú „hümm”. Különböző vélemények ki nem mondását jelenti egy-egy előadás után. A rövid legtöbbször negatív hozzáállást jelent, amelyet sértődés elkerülése végett nem fejtenek ki, a hosszú „hümm” ezzel ellentétben egy még ki nem forrott véleményt takar, és a másik fél nézőpontját hivatott előcsalogatni.

Szakmai szocializálódás

Cigaretta, kávé vagy különböző alkoholos italok fölös mennyiségben való fogyasztása szakmai berkekben.

[találkozásaim]

Nánay István blogja

Bocsárdi, Kövesdy, Barabás

Bocsárdi Lászlóról már 1990 előtt lehetett hallani, hiszen a Figura Stúdió híres előadásai már megszülettek. Kövesdy István és Barabás Olga nevével azonban akkor még nem találkoztam. Amikor elindult Marosvásárhelyen az első rendezőosztály, vezetője, Tompa Gábor meghívott tanárnak. Úgy egyeztünk meg, hogy rendszeres kurzusokat tartok a hallgatóknak. Az első év rosszul indult, ugyanis balesetet szenvedtem, emiatt csak később, 1992-ben kapcsolódtam be az oktatásba. Négyen voltak, az említetteken kívül még a bölcsészmuálttal érkező Rusz Mónika, akiből azonban nem lett rendező.

Nem volt könnyű a tematika összeállítása és átadása, hiszen a két „öreglegény” minden létező és elérhető szakirodalmat olvasott, Rusz otthon volt az irodalmi elemzésben, de idegen maradt tőle a színpadi látásmód, míg az érettségi után felvett Olga – hiányos tárgyi tudása ellenére – mindjűk közül a legfantáziadúsabb és a legkreatívabb volt. Akkoriban még újdonságnak számított a vendégtanár megjelenése, ezért azzal is számolnom kellett, hogy mások – tanárok és színészhallgatók – is be-bejöttek az órákra.

Hogy a kurzusok milyen haszonnal jártak, azt nem nekem kell eldöntennem, az azonban mindenképpen elgondolkodtat, hogy bár az egyik legintenzívebb stúdiumunk a Bánk bán elemzése volt, ez idáig egyikük sem vállalkozott a dráma megrendezésére.

Csehov-foglalkozásaink nem merültek ki a drámaelemzésekben, hanem egy-egy részlet megrendezése körüli bábáskodás is feladatomban lett. Akkor volt végzős Hatházi András, és már tanult Bogdán Zsolték osztálya, az első nagy létszámú évfolyam, így őket is közelről figyelhettem, amint rendezőtársaik jeleneteiben dolgoztak.

Bocsárdi ezt a vizsgafeladatát nem a növendéktársakkal, hanem a figura társulattal abszolválta. Turgenyev Egy hónap falun című darabjának részletét rendezte, amelynek próbáira magával vitt Gyergyóba. Olyan hideg telet csak gyerekkoromban éltem meg. A művelődési ház „tükörtermében”, az egyetlen fűtött helyiségben sem volt tizenöt foknál melegebb. Bocsárdinál laktam, ott kötöttem életre szóló barátságot fiatalon elhunyt feleségével, Gabival és hancúroztam piciny fiukkal. Otthon voltam köztük.

Végzésük óta is figyelemmel kísérem pályájukat. Láttam kirobbanó sikereiket, meg a kevésbé sikeres próbálkozásait is. Három ember, három különböző életút. Amikor Bocsárdi a sepsiszentgyörgyi színház művészeti vezetője lett, számított két társára. Olga tagja is volt a színháznak, Kövesdy pedig több előadást rendezett ott. Bocsárdi rangos színházat épített a szentgyörgyi társulattal, Kövesdy sokéves kolozsvári szolgálatteljesítés után a vásárhelyi színház Tompa Miklós Társulatának vezetője lett. A mindig nyughatatlan, új utakat kereső Barabás Olga inkább a függetlenséget választotta, alkalmi társulattal hozott létre előadásokat, majd a vásárhelyi Ariel Színházhoz szerződött.

Vajon milyen portrét rajzolhatok róluk újabb tizenöt év elteltével?

[magam.magam]

A gesztust kutatom

B. Fülöp Erzsébet

A tanításról szól ez az évadod: dolgoztál Marosvásárhelyen és Kolozsváron is.

Az évad elején kiderült, hogy kevesebb szerepem lesz. Elkértem magam az igazgatótól, Kövesdy Istvántól, hogy

Marosvásárhely mellett Kolozsváron is taníthassak, mert Hatházi András felkért egy mesterkurzus vezetésére. Szeretem nyakamba venni a világot, mert izgat, miként tudok egy teljesen idegen csapattal együtt dolgozni. Kevés a kurzus négy-öt napja, ezért jövőre is szeretnék visszamenni, de már egy hónapra: inkább rádolgozom, hogy ha már ott vagyok, akkor az legyen valós, megfogható ottlét.

Marosvásárhelyen hogyan dolgozol?

Vásárhelyen osztályt vezetek, bár hivatalosan külső óraadóként vagyok színészmesterség-tanár. Adott az óraterünk, de mi választjuk hozzá az anyagot. Idén egy picit túl is léptem ezen, talán túl sokat is kértem az elsőéveseimtől, de csak azért, mert kivételes képességű az osztály. Gianina Cărbunariu mady-baby.edu című darabját vettük elő, és nagyon izgalmasra sikeredett. Magam is munkamániás vagyok, de ilyen osztályom, amelyik ennyit dolgozott volna, még sohasem volt. Azt szeretem a diákokban, ha jönnek és bökdösnek: hogyan van az a gesztus, „a gesztus hermeneutikája miféle tart”, és akkor még tesszük-vesszük, elemezzük tovább a jeleneteket... Szép labdákat kapunk egymástól. Persze nem szeretném, ha a növények hozzám hasonlítanának: nekik magukból kell a figurát megkeresniük. Ragaszkodom ahhoz, hogy ülve, a karfába kapaszkodva magyarázzak, nehogy előjátsszak bármit is. Ami az én hatásom lehet mégis: hogy merészebben és tudatosabban használják a testgesztust a színpadon, és ne összevissza, civil élettérből hozott önkéntelen gesztusokkal jellemezzék a figurát. Erről szólt különben a doktori dolgozatom is: a gesztust kutatom, és nem véletlen, hogy a diákokkal is a commedia dell'artét szeretem megismertetni.

Mi fért még bele az idei évadodba?

Teljesen véletlenszerűen alakult, hogy Sorin Militaru beválasztott Jon Fosse darabjába, az *Alvásba*, sajnáltam, hogy nem jött el Kisvárdára az előadás. A másik munkám a *Hullámzó vőlegény* volt. Mindkettőben kicsi a szerepem, és azért döntöttem a tanítás mellett, mert ennél több energiát érzek magamban. A jövő évad egyelőre átláthatatlan számomra, nem tudok még semmit, de remélem, hogy Bocsárdi végre eljön majd hozzánk rendezni, első ízben, amióta a pályán van. Nagyon várjuk. Nyáron pedig a könyvemen fogok dolgozni: ki szeretném adni a doktori dolgozatom.

[profil]

Név: VÉGZŐS SZÍNI OSZTÁLY

Intézmény:

Színházművészeti Egyetem

Város, ország:

Marosvásárhely, Románia

Életkor: 3 év

Anyanyelv: magyar

Tagok: Bekő Fóri Zenkő, Derzsi Timea, Ferencz Réka, Kiss Andrea, Kiss Bora-Zs., Kónya Ütő Bence, Horváth Gyula-A., Moşu Norbert László, Mihály Alpár Szilárd, Vass Csaba, Barakonyi Gergő

Ezt a képet Bora készítette, azért nincs rajta

Alternatív térben

Norbinak a szeme se áll jól

S. M.

[mai.program]

[blitz]

- 11,00 Szakmai megbeszélés
Művészetek Háza
- 11,00 és 13,00
Jancsi és Juliska (gyerekprogram)
Puck Bábszínház, Kolozsvár
Kamaraterem
- 15,00 Molière
Dandin György (versenyen kívül)
Színházművészeti Egyetem
Magyar Tagozat, Marosvásárhely
Rákóczi-terem
- 18,00 Amor Omnia (versenyprogram)
Csiky Gergely Állami Magyar
Színház, Temesvár
Művészetek Háza
- 21,00 Szörényi Levente – Bródy János
Kőműves Kelemen
Móricz Zsigmond Színház,
Nyíregyháza
Várszínpad
- 21,00 A Keleti Front együttes koncertje
Fesztiválszínpad

A címlapon:

Váta Loránd és Gajzágó Zsuzsa (A csoda)

[kisvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXI. Kisvárdai Fesztiváljának
napilapjaFelelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**Szerkesztők: **Markó Róbert, Sőregi Melinda**Munkatársak: **Kovács Bertalan, Sztrókay András**Fotó: **Szkárossy Zsuzsa**Szakmai tanácsadó: **Nánay István**Nyomdai előkészítés: **Jurás László**Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szin haz.hu

A Magyar Színházak XXI. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Oktatási és Kulturális Minisztérium, Nemzeti Kulturális Alap,
Kisvárdai Város Önkormányzata, Szülőföld Alap,
Szabolcs-Szatmár-Bereg Megye Önkormányzata

Médiatámogatók:

Duna Televízió, Vár FM Rádió, Magyar Színházi Portál